

Materina ljubezen.

Pravljica. Spisal C. Logar.

red davnim, davnim časom sta bivala v leseni koči mati in sin; bila sta siromaka, vendar sta živela veselo in zadovoljno. Planine in doline so bile zametene z visokim snegom, leden veter je vlekel od gor, piskal okolo koč in silil pri oknih v sobo; po šipah so se razpletale ledene cvetke, in v sobici je bil oster, rezek mraz. Ker ni bilo doma nič drv, je rekla mati sinu, naj gre z njo v goro, da si jih nabereta.

Stopila sta iz koč in se napatila proti gozdu. Sever je malo pojenjal, a bilo je vkljub temu silno mraz; sijalo je solnce, a toplo ni bilo. Žarki so padali v dolgih trakih na zemljo, in sneg se je iskril bolj kot biseri na dnu morja, bolj kot zvezdice na nočnem nebu. Sin je bil vesel lesketajočega se snega, a kmalu zavoljo prevelike svetlobe ni mogel več gledati po planjavi; oči so ga pričele peči in skeleti ter so se končno napolnile s solzami. Postal je otožen in si zakril obraz z rokami, a mraz je pritiskal vedno silnejše in ga rezal v roke, čim višje sta stopala v goro. V gozdu je bilo po tleh vse polno suhljadi; kmalu sta imela dovolj nabranih drv in odšla sta proti domu. Mati je bila vajena mraza, a sin se je ves tresel trupene zime, lice mu je posinelo in roke so mu otrpnile.

Ko sta slednjič prišla domov, je sin ves utrujen legel na peč. A zaspati ni mogel; v glavi mu je šumelo, in zdajpazdaj so ga oči zbolele, kot bi kdo vanje zabadal šivanko.

Mati je bila vsa prestrašena.

»Dete drago, pusti, da te odnem, kmalu ozdraviš. V gori je bilo mraz, in ti ga nisi vajen. Zaspi, do jutri ti gotovo odleže.«

A sin ni ozdravel tako kmalu. V glavi ga je bolelo vedno bolj, iz oči so mu tekale solze, in kmalu jih zaradi bolečin niti odpreti ni mogel. Ko je pretekel teden, so bolečine izginile, a videl ni več.

»Sinko, ne, ne, ti nisi oslepel, to ne sme biti; kdo bo prehranil tebe, siromaka, kdo bo prehranil mene, jedno majko!«

A sinko ni videl; ni videl plakajoče matere, ni videl njenega milega obličja, ni videl belega dneva, le črna tema mu je ležala pred očmi kot železna skorja.

Izginil je sneg; solnce ga je izmilo s svojimi vročimi poljubi, livade so ozelenele in se okrasile s pisanimi cvetkami. A sin ni videl vse te lepote; dan na dan je posedal pred kočico, se kopal v solnčnih žarkih in poslušal ptičje petje. Obledelo mu je lice, in na obraz mu je legla težka žalost.

Mati je bila vedno bolj obupna.

»Zakaj sem te vzela tedaj s seboj v goro, da ti je izpilo solnce oči in jih zatisnil mraz z ledenimi prsti? Zakaj nisem oslepela rajša jaz, osivela starka; meni bi ne bilo tako hudo. Dolgo ne bom več na svetu, a kdo se potem usmili tebe?«

Povpraševala je ljudi za svet, a pomagati ni znal nihče. Nihče ni vedel ozdraviti sina.

Nekega dne mu reče mati: »Slišala sem, da biva tam za tretjo goro zagovornica, ki zna zagovarjati in ozdravljati vse bolezni; pojdiva k nji, morbiti izleči tudi tebe.«

Težka je bila pot po ostrem pesku, po robatih kamenih, a mati ni omagala. Ko so sinu opešale noge, ga je vzela v naročje in nesla po strmih, ozkih stezah vedno dalje. Le malokdaj sta počivala. Ob zori tretjega dne sta bila pri zagovornici.

»Izleči mi dete, dam ti vse, kar imam!«

»Zagovarjati in ozdravljati znam vse bolezni, bolezni na telesu, udih, rokah in nogah, a do glave nimam moči; pojdi še naprej, tam za tretjo reko biva zagovornik hujši od mene, ki pozna vse zdravilne leke, on ti gotovo ozdravi sina.«

Šla sta zopet dalje in po težkih mukah in naporih dospela do zagovornika.

»Vse bolezni ozdravim, izlečim bolne oči, a slepim jih ne morem odpreti. Za tretjo goro in za tretjo reko biva puščavnik, ki ume delati čuda, on pomore tvojemu sinu.«

Napotita se naprej. Deveti dan sta dospela k puščavniku, utrujena do smrti.

»Ozdravi mi sina!«

»Žena, ti ne veš, kaj govoriš! Kako morem storiti nekaj, kar je le Bogu mogoče?«

»Slišala sem, da ozdraviš vse bolezni, pomagaj žalostni majki, vrni vid njenemu sinu!«

»Ako je tvoja ljubezen do sina večja kot do same sebe, ozdravi tvoj sin. Daj mu svoje oči, in izpregledal bo, a ti boš — oslepela.«

In mati odgovori: »Stori, kar hošeš, izkoplji mi oči, naj oslepim, samo sina mi izleči!«

In puščavnik ji je vzel oči in jih dal sinu.

Drugi dan sta se napotila domov; sin je videl in vodil ob roki oslepelo mater.

Jaz bom mož!

Maje drevje, maje krone,
cvetje vsiplje se na tla.
»Aj, ti cvetje, rahlo cvetje,
bodi zemlja ti mehka!«

Zgnilo je na zemlji cvetje,
sad na drevju je žarel . . .
Deček gleda sadje, cvetje,
in obraz mu je vesel . . .

»Cvet odpade tudi tebi!«
ded na pragu mu veli.
»Pa li sad to cvetje tvoje
na jesen ti obrodi?« —

Maje drevje, maje krone,
cvetje vsiplje se na tla;
maje deček z glavo modro:
»Ded, jaz mož bom! Sad bo ta!«

Andrej Rapè.